

cassà de la selva endins

cassà de la selva endins

ÀNGEL CALDAS I BOSCH

Diumenge passat, 28 de febrer, Cassà de la Selva va viure una jornada d'una densitat especial. Crec que els assistents a la celebració del 135è aniversari de l'arribada a Cassà dels Germans de les Escoles Cristianes de La Salle estaran d'acord si dic que va ser simplement impactant. Una sacsejada al cap i al cor, en una trobada breu, intensa, joiosa, que ha deixat un ressò personal en els assistents, especialment en els 150 exalumnes de més de vuitanta anys que van rebre el diploma d'excel·lència dels «Hermanos».

Era el mes de març de l'any 1881. El Patronat d'una Fundació de pares de família, havent valorat la transcendència d'una educació

integral, pel bé dels seus fills i de l'esdevenidor del poble i del país, havia arribat a un acord amb la Congregació francesa dels Germans de Sant Joan Baptista de La Salle. Van arribar tres germans, estranys al context històric d'aquells anys, decidits a «anar per feina». 77 alumnes els esperaven. Era l'època de la Restauració. Cassà no arribava als 4.000 habitants. Tot importava els Germans però només una cosa els hi era essencial: els 77 nens que els hi havien confiat. Només tenien una preocupació: formar aquelles criatures intel·lectualment i humanament, des de la fe. La seva Congregació portava molts anys, a França, dedicada a moldejar -en el sentit literal de la paraula- i a convertir en exemplars aquells cassanencs afortunats.

Els Germans sempre han estat atents a les circumstàncies històriques, però mai han estat prioritàries de la seva tasca. L'humanisme cristià, el sentit professional a nivell de plenitud, els valors de la solidaritat, de la fortalesa i de l'alegria i del servei, viscuts des de l'exemplaritat de Crist: res els ha desviat d'aquest objectiu. Ara són 675 alumnes i 50 professors i un instrumental digital de primera mà. L'exconsellera Irene Rigau, homenetjada, havia pilotat la transformació tècnica recent. Però el secret del goig de diumenge passat eren els 117 homes octogenaris, sobre 180 de vius, que es van fer presents, sense prou espai ni prou temps per astorar-se, per retrobar-se i per gaudir d'aquella presència fugaç. Raïms trepitjats per la vida que han donat el bon vi d'una formació, «que alegre el cor de l'home».

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/cultura/2016/03/05/cassa-selva-endins/771014.html?utm_source=rss